

“Revner og Sprækker”
Gammelgaard
Gl. Klausdalsbrovej 436
2730 Herlev

13. januar – 4. marts 2018
Tir-Ons 10-17
Tor 10-21
Fre 10-14
Lør-Søn 13-17

Udstilling med Pernille Egeskov, Anne Damgaard og Anne Sofie Fenneberg

Rundgang og samtale m/Pernille Egeskov, Anne Damgaard og Anne Sofie Fenneberg af Marie C. Jacobi

Under titlen ”Revner og Sprækker” har 3 danske billedkunstnere fordelt sig i hver af Gammelgaards 3 bygninger. Om end de opholder sig i hvert sit rum, taler kunstnernes værker sammen gennem revnerne og sprækkerne i livets fundament.

Pernille Egeskov i Ny Lade

Pernille Egeskov (f. 1970) arbejder ofte med collage, assemblage og objet trouvé - fundne objekter – både fra naturen og kulturen, som det hurtigt bliver tydeligt på udstillingen her.

Foto: Marie C. Jacobi

Et 2 mand højt træ er slæbt ind midt i lokalet inklusiv dele af dens habitat i form af rødder, græs-

og jordrester. Og så er det vendt på hovedet. "Vækst" lyder titlen, som ansporer flertydige refleksioner. Man fornemmer, at Egeskov må have en god sans for at sanse den verden hun færdes i. Hun registrerer og indsamler ting, som andre ville afskrive som betydningsløse. Meningsløse. Undværlige. Elementer, der holder ting på plads i et samlesæt, bliver brugt til at skabe nye, abstrakte motiver. Egeskov finder eller genfinder tingenes poesi og iboende værdi og forlænger deres liv, forandrer folks syn på dem ved at pege på deres kvaliteter og særheder.

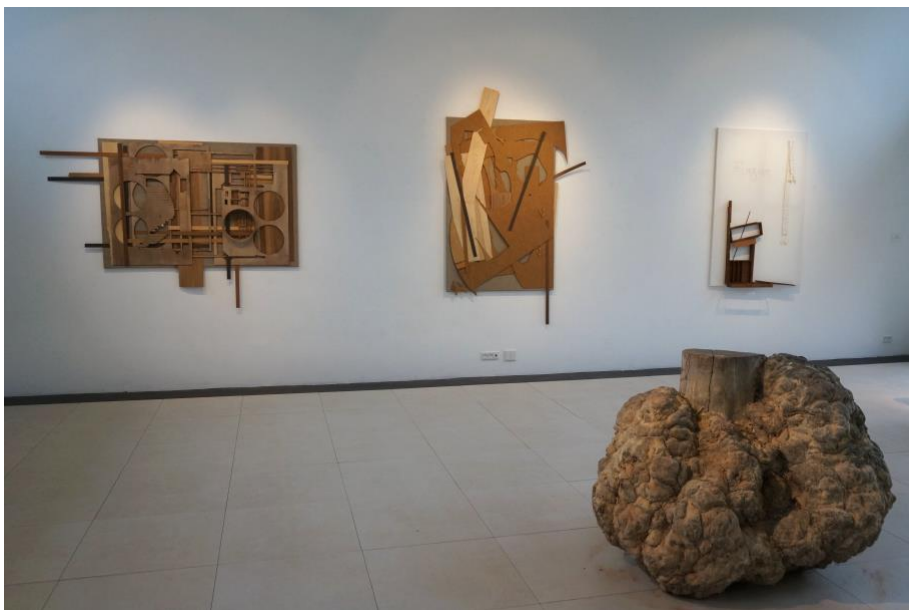

Foto: Marie C. Jacobi

Det er de betydningsbærende elementer og levet liv, som optager Egeskov. I sine fundne objekter ser hun spor efter reparationer som et tegn på en optagethed for noget. Nogen har haft interesse i at forlænge nogets levetid. Det forekommer Egeskov mindst lige så interessant med et ufærdigt, efterladt stykke håndværk, hvor nogen på et tidspunkt har udvist en intention om at skabe noget. Som eksempelvis i værket "Utopi, det store vægtæppe med ufærdige broderier, hvor garntrisser, brodergarn og nål ligger klart – til måske at blive færdiggjort – og hvis ikke, så fastholdt i sit henholdte klimaks for bestandigt. Der arbejdes stadig i spændfeltet mellem det færdige og ufærdige. Hun engagerer sig i de aftryk, vi sætter på ting. Hun beskriver de menneskelige aftryk - både det egentlige, fysiske aftryk, som illustreret i værket "Ham" – men også i overført betydning, som i de levn, rester og spor, som vi efterlader gennem vores liv.

Pernille Egeskov zoomer ind og ud af mikro- og makroforhold. Skiftevis fokuseres der på noget intimt, privat, familierelateret til et mere åbent rum, et større rum med en fælles historie - som et værk som "Europa" indikerer. Ved denne kategorisering affødes der tanker om slægtskaber og fællesskaber. Tanken kan også slå sig ud ad en politisk tangent og læses som en kommentar til den forandring og de fraktioner, der i denne tid forekommer i det europæiske landskab. – Perspektivet pendulerer konstant mellem menneskets forhold til natur og kultur, mellem individet overfor fællesskab, det fuldendte og ufærdige.

Anne Sofie Fenneberg i Hovedhuset

Anne Sofie Fenneberg (f. 1985) arbejder primært med keramik og stentøj. Hendes skulpturer vækker umiddelbart en genkendelighed til live - men kun delvist.

Foto: Marie C. Jacobi

De trækker tråde til fauna og flora, organismer som man kunne tænke sig levede under vandet. Som havets nældecelledyr/polypdyr former disse figurer sig bølgende; med kødfulde tentakler, der omkranser og beskytter et blotlagt (og måske sårbart) indre. De strutter, blottes sig.

De har en særlig finhed over sig. Ikke så meget en skrøbelighed, om end naturen af materialets egenart byder det. Der er en robusthed og urokkelighed over de sarte blomster, der står i flor - modne, kønsmodne, om man vil. (Og jo, der kan tolkes frit og nævnes højt, hvad bornerthed og gode manerer ellers fortier). Formerne er svulstige, farverne overvejende nedtonet og glinsende fra de mange lag af pigmenter og glasur. Som pupper strå de der på soklerne og modnes. Til de er parate til at bevæge sig videre til næste stadie.

Fenneberg kredser tematisk om den personlige udvikling. Om stadiet mellem barn og voksen. Udviklingen og opblomstring fra ung pige til kvinde. Om kønsidentitet. Og kønsproblematikker. Identitet uden et køn til at definere sig selv og sit væsen, sit væren, sit værd. Hun interesserer sig for og undersøger hvad, der påvirker én. For der er så utrolig mange muligheder og mange veje at gå - mange sprækker og revner at forsvinde ind i - og videre ud igennem til noget nyt - noget andet.

Foto: Marie C. Jacobi

Jeg kan ikke lade være med at tænke på, at revner og sprækker slet og ret også forholder sig meget konkret til Anne Sofie Fennebergs værker, idet der latent ligger en stor risikofaktor i tilblivelsesprocessen med de bl.a. mange opvarmnings-og nedkølingsfaser. I en af figurerne er der sågar rigtige revner og sprækker i - tilsigtede, skal det siges! – som var overfladen sprukket af overbelastning. – Som én af de andre udstillingsgæster bemærkede om dette værk, gør det næsten ondt, at se på! Han påpegede det krympende sig i medlidende empati. Det er så skønt, at det gør ondt!

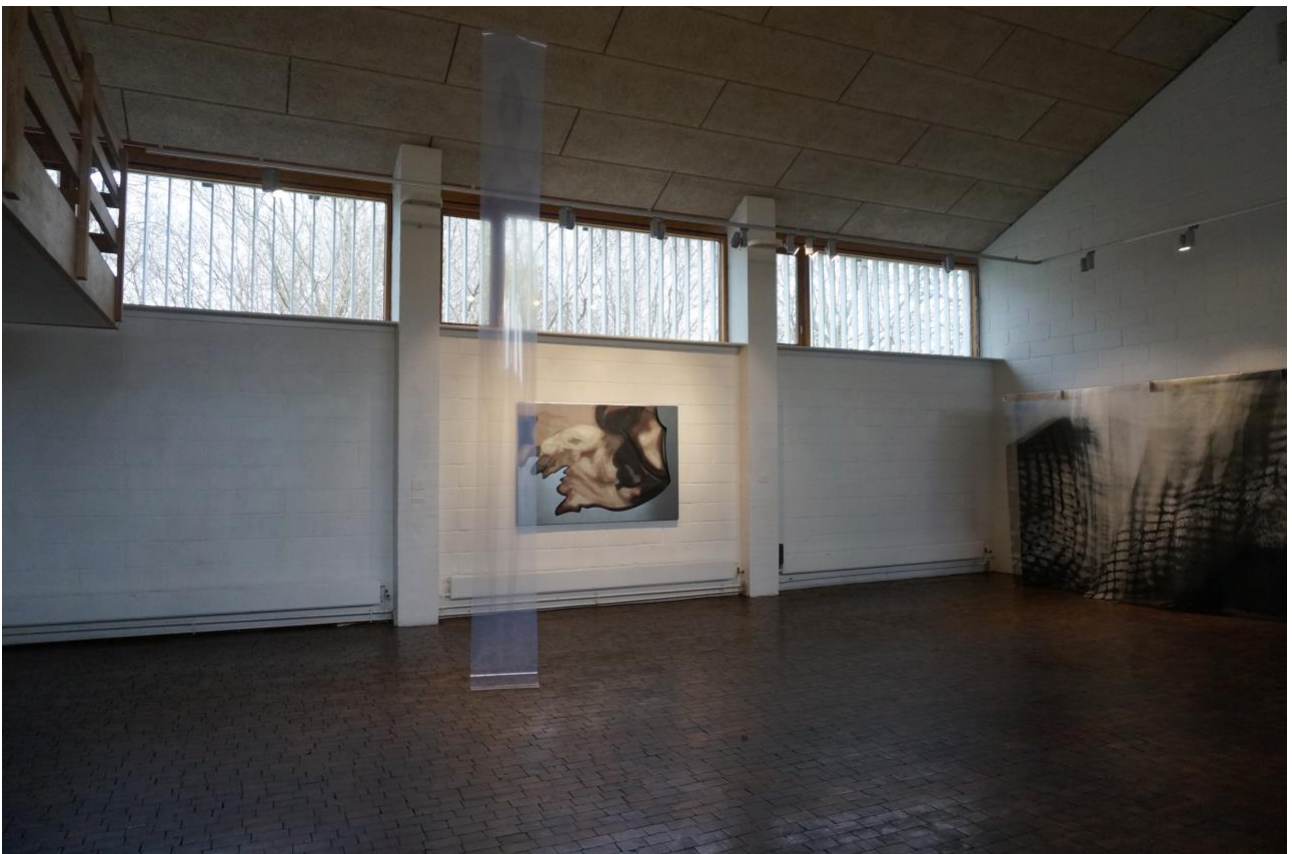
Anne Damgaard i Gl. Lade

Anne Damgaard (f. 1968) har en baggrund som beklædningsdesigner, og hendes faglige kundskaber fornægter sig ikke i hendes billedkunstneriske frembringelser. Hun har en kunstnerisk tilgang til at anvende stoffet, der med største snilde draperes og frembringer silhuetter og installatoriske skulpturer. Som den sfæriske, farverige figur "Up #2", der svæver midt i rummet – sammensat af et utal stykker fint, farvet tyl, der former en usynlig krop - som havde den opløst sig æterisk.

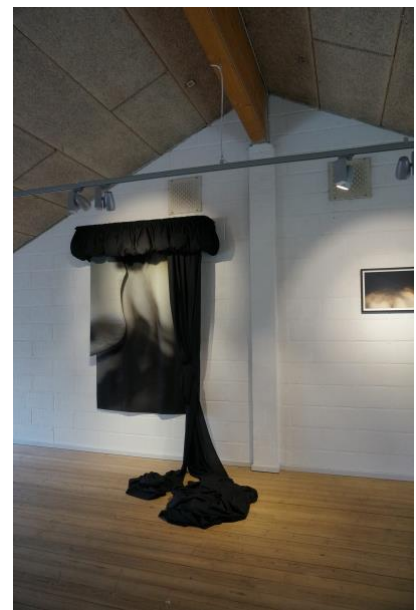
Anne Damgaard "Up#2" og "Gap" foto af Isak Hoffmeyer

Damgaard arbejder installatorisk med en kombination af lys og skygge, fotografi, video, skulptur. Hun forstørrer og affotograferer tekstiler, hvor teksturens tråde opløses til uigenkendelighed og bliver til skyggefulde landskaber. Som et scenerum bygges der op lag på lag. Og med forskellig grader af tæthed og gennemsigtighed skaber Damgaard illusorisk emmende, sitrende værker, der udfordrer ens evne til at stille skarpt. I det skyggespil, der udspiller sig foran øjnene på én bruges bearbejdede tekstiler både som objekt – som formede og draperede elementer – men også som materiale og værktøj til at frembringe værkerne, som værket "Gap" illustrerer. Der zoomes ind og ud mellem det 2 dimensionale og det 3 dimensionale. Øjet – og sindet – prøver at finde fokus.

Man fornemmer at der for Damgaard er en interesse for at afsøge både det fysiske og det emotionelle rum. Den kropslige tilstand så vel som den transcendent. Damgaard går ind i det eksplorative univers, hvor der arbejdes abstrakt, så figurativt – så abstrakt igen. Eksperimenterende. Undersøgende. Damgaard opererer på flere niveauer - og flakker ind og ud af forskellige abstraktionsniveauer. I ét værk "Look" iscenesætter hun sin ramme - et vindue, omkranset af et overdådigt, draperet, sort gardin, der som et stort anker fæstner sig til gulvet. Vi ser på noget hjemligt, privatlivets vindue ud mod verdensscenen er sat, rummet afgrænset.

Anne Damgaard viser det eksplicite mod det implicitte. Det æteriske overfor det konkrete. Lys overfor mørke - og derimellem skyggerne – revnerne.

Et lydspor til videoen "Insight" fæstner atter udstillingens titel - idet man hører lyden af knagen, noget der gir' sig. Måske lyden af et islag, der brister og giver efter for tyngde og andre naturlove. Lyden betoner noget ildevarslenende. Og i et vakuumpakket øjeblik, vurderes situationen og tingenes tilstand. Sådan reagerer vi mennesker instinktivt, når noget er på færde. Der er et spændingsmoment, hvor vi ved at noget nyt vil ske – vi ved bare endnu ikke hvad det er – eller hvor det vil tage os hen. Hvad det vil føre med sig.

Der er revner i alting - det er sådan lyset kommer ind

Mens jeg kørte hjem fra Gammelgaard blev en scene fra Roman Polanskis psykologiske thriller "The Tenant" (fra 1976) helt ufrivilligt ved med at dukke op i mit hoved. Scenen udspiller sig, som jeg husker det, i et lille, mørkt og spartansk indrettet kammer, hvor hovedpersonen Trelkovsky finder et lille hul i væggen, stoppet til med vat. Han hiver vattet ud, prikker sin finger igennem væggen og hiver intet mindre end en mennesketand ud. Scenen er absurd og Trelkovskys fund det samme. – På samme vis kan det også gøre sig gældende med kunst. En udstilling af værker har ofte også flere lag og rum, der inviterer beskueren til en læsning. Og tager man sig tid til at pille lidt i pudset og finde eller danne åbningerne, så opdager man måske noget, man ikke havde forventet. Gudskelov.

Sprækker og revner kan umiddelbart synes forfærdende – idet det velkendte brydes eller forstyrres. Ting kan slå revner og sprækker, hvis de (for)vokser sig ud af deres form, hvis fundamentet brister eller forrykker sig. Overfladen punkteres. En åbning opstår, et hul fra ét rum til et andet. Et mellemrum. En overgang eller en sammenbinding. Noget nedbrydes og noget andet fremkommer. – Den mere positiv udlægning kommer fra Leonard Cohens sang "Anthem", hvor én af linjerne i omkvædet lyder sådan: "There is a crack, a crack, in everything - that's how the light gets in".

Jeg vil opfordre folk til, at tage op og se det lys, der lige nu skinner på Gammelgaard. – De udstillede værker er som brudstykker eller sekvenser af de revner og sprækker der er i vores liv og livsførelse – og disse åbninger er netop det, der skaber helheden fordi det giver rum til refleksion – et åndehul for tankespil, nye opdagelser, dvælen ved fremfor blot at beskue og betragte det faktuelle og eksplicitte. Der skal kradses hul ind til det, der ligger bagved eller inde imellem eller "oppe". Der skal oprettes relation mellem det, det umiddelbare og det bagvedliggende, det blotlagte og det skjulte, det komplette og det ufærdige, det fysiske og det æteriske.

Brudstykker af det vi sammensætter og de relationer vi indgår i livets puslespil...

På hvad foranledning blev denne udstilling til? Hvem har kurateret den?

PE: Jeg har kurateret udstillingen, ved det, at jeg har inviteret Anne Sofie (Fenneberg) og Anne (Damgaard) til en *menage a trois* på Gammelgaard. Herefter har vi i fællesskab udarbejdet den fælles tematik, som vi skulle tage udgangspunkt i.

Så vi har at gøre med 3 individuelle udstillinger - men er der nogle slægtskaber i tre kunstnere imellem?

AD: Det synes jeg i høj grad der er. Det jeg først tænker på, er optagetheden af materialer og trangen til fordybelse i materialers egenskaber, bristepunkter og udtrykskraft. Som så udmønter sig i meget forskellige fortællinger hos os hver især.

PE: Ja! I de første indledende møder blev vi hurtig klar over, at vi gerne ville arbejde med et fælles udgangspunkt, men i hvert vores rum. Vi var alle enige om, at vi ville fremkomme med et stærkere output, hvis vi fik lov at styre hvert vores univers - men at der i den konkrete faktor, at det foregår på et og samme udstillingssted, ville opstå en krydsbestøvning imellem vores respektive udstillinger. At publikum selv kan trække tråde fra den ene bygning til den anden.

Det at vi alle arbejder med så taktile udtryk, synes vi selv er en samlende faktor. Omend det er tre meget forskellige kunstneriske udtryk. Under vores indledende møder fandt vi også mange fællesnævner i de emner vi hver især er optaget af: Bla. både hvad køn, identitet, overgangsriter og transformation angår.

Hvordan forholder i jer hver især til titlen - udstillingstematikken - Revner og Sprækker?

AD: For mig er Revner og Sprækker en invitation til at tænke i bevægelser og overgange fra et stadie til et andet, at tænke i formforvandling og indkig i verdener og landskaber der er nye for én. Dette gør jeg helt konkret ved mit arbejde med lysprojektioner, hvor jeg zoomer ind i skyggebilleder af tekstiler, -tråde og fibre, der danner nye abstrakte billedflader, som kan opfattes som landskaber, noget kropsligt, eller noget der findes indeni én. Samt at arbejde med kontraster

mellem hårdt og blødt, lys og mørke, kulde og varme, som jeg f.eks. har gjort i værket Out, som er bygget op i lag af tyl og aluminium.

PE: For mig har Revner og Sprækker været et rum, hvor man pludselig kunne se ind i steder som normalt er lukket til. Jeg har været optaget af, at disse revner blev set i et perspektiv, der skalerede op og ned. Altså, at jeg gik helt ned i det enkelt individs eksistentielle rum, og op til et falkeblik ud over en europæisk kulturarv - hvad det så end er!

Billedligt er det, at noget revner og sprækker jo også interessant, fordi det er åbningen i noget, ind til en forandring. Et indkig til noget nyt, der er en eksisterende overflade, der pludselig giver efter, og revner. Hvad der gemmer sig neden under, synes vi alle tre, har været et spændende udgangspunkt for dette møde. Et greb ned i sprækkerne.

Som Anne Sofie (Fenneberg) siger: " Hvor længe kan man strække noget, førend det slår revner og sprækker?" At det i sig selv er grundlaget og fundamentet for, at noget nyt kan komme frem. Den tanke synes jeg er meget inspirerende, fordi den åbner op for at se tingene i den konstante forandring som de jo er i - uden at vide hvor de ender. Og også overvejelser om, hvor meget det kan revne, førend det falder helt fra hinanden.

Tak.